

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Petra Kuchynky a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **V. S.**, narozen X, státní příslušnost X, X,
zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem, Archangelská 1, 100
00 Praha 10,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064, náměstí
Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2018, čj. MV-44749-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 11. 2018, čj. MV-44749-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 1. 2018, čj. OAM-22553-22/DP-2017, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 18 593 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Novotného, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 31. 1. 2018, čj. OAM-22553-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

22/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny pro nesplnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. K odvolání žalobce byl rozhodnutím žalované ze dne 21. 11. 2018, č.j. MV-44749-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněn výrok prvoinstančního rozhodnutí tak, že žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se nevydává podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se i přes výzvu nepodařilo prokázat splnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (žalobce nedoložil dostatečné prostředky k pobytu na území ČR).
3. Žalobou ze dne 12. 12. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou poštou dne 14. 12. 2018, se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a též rozhodnutí prvoinstančního.
4. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

5. Žalobce napadenému rozhodnutí vytkl, že správní orgán nesprávným způsobem zjistil a zhodnotil skutkový stav věci, v důsledku čehož došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, jakož i k nesprávné aplikaci zákonných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalovaná porušila § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami.
6. Žalovaná se dopady rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabývala pouze formálně a zcela přehlédla ustanovení článku 9 odst. 1 a článku 10 odst. 1, 2 Úmluvy o právech dítěte publikované pod č. 104/1991 Sb. a mající právní sílu ústavního zákona, tedy zákona nadřazeného zákonu o pobytu cizinců.
7. Žalovaná nesprávným způsobem vyhodnotila skutkovou situaci, kdy v rozporu s § 3 správního řádu nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná neakceptovala doklady prokazující příjmy tchýně, tchána a švagrové, se kterými žalobce, jeho manželka a dítě sdíleli společnou rodinnou domácnost a jsou osobami blízkými ve smyslu § 22 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „NOZ“). Přístup, který zvolila žalovaná, v podstatě znamená diskriminaci rodin s matkou dítěte pobírající rodičovský příspěvek, neboť rodičovský příspěvek logicky nedosahuje minimální výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny, a to navíc v době, kdy je sloučení rodiny nanejvýš vhodné, neboť to vyžaduje zájem nezletilého dítěte ve věku do 4 roků. V daném případě manželce žalobce nezbylo než bydlet a uspokojovat své potřeby v rámci širší rodiny. S touto skutečností je v rozporu i závěr žalované, že není v zájmu České republiky, aby na území ČR pobývali cizinci závislí na dávkách státní sociální podpory, když s výjimkou rodičovského příspěvku žalobce ani jeho manželka nečerpali žádné dávky. Právě z tohoto důvodu vyhledali podporu rodiny, kterou však žalovaná zcela v rozporu se zákonem za rodinu nepovažuje.
8. Žalovaná dále porušila § 50 odst. 3 správního řádu, když nezjistila všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Žalobce žalované vytýkal, že pokud zmocněný

zástupce řádně a včas nereagoval na výzvu k doplnění žádosti, pak měla vyzvat přímo žalobce, neboť se jednalo o povinnost, kterou měl splnit přímo žalobce, a nikoliv zmocněný zástupce. Pokud by žalobce o této povinnosti věděl, zcela nepochybně by výzvě vyhověl.

9. Dále byl porušen § 51 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán nepoužil všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. I zde žalobce namítal, že žalovaná měla jednak použít k důkazu doklady osvědčující příjmy širší rodiny, tedy tchána, tchýně a švagrové, se kterými žalobce sdílel společnou rodinnou domácnost. Dále měla žalovaná, pokud nebyla spokojená s doloženým stavem příjmů, přímo vyzvat žalobce, neboť se jednalo o povinnost, kterou měl splnit přímo žalobce, nikoliv zmocněný zástupce.
10. V neposlední řadě došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí v odůvodnění nepřesvědčilo žalobce o správnosti a postupu správního orgánu, který se v odůvodnění rozhodnutí zcela nevypořádal se všemi důkazy a tvrzeními žalobce.
11. Žalobce dále namítal, že v této souvislosti nelze přehlédnout též rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, kterým již bylo několikrát judikováno, že je třeba vždy pečlivě zvažovat míru společenské závažnosti jednání cizince na straně jedné a míru zásahu do soukromého a rodinného života cizince na straně druhé. Žalobce je toho názoru, že napadené rozhodnutí, které je pro něj v podstatě likvidační, je v hrubém nepoměru se závažností jeho údajného prohřešku, především s ohledem na integraci žalobce do ČR, na jím zajištěný zdroj obživy ve formě živnostenského oprávnění a zejména s ohledem na zájem nezletilého dítěte, aby vyrůstalo s oběma rodiči.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 20. 2. 2019. Skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí byl dle žalované dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Žalovaná své závěry argumentačně podpořila závěry vyjevenými v prvoinstančním, resp. napadeném rozhodnutí, a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

13. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
14. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, *soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
15. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, *soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.*
16. Při jednání před soudem dne 13. 1. 2021 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
17. Žaloba je důvodná.
18. Prvoinstančním rozhodnutím bylo, ve spojení s rozhodnutím napadeným, rozhodnuto tak, že žalobcova žádost *„se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se nevydává podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a), neboť se i přes výzvu nepodařilo prokázat splnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 14. 8. 2017“.*

19. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
20. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim^{9d)} členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem^{9e)} nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Poznámka 9d) odkazuje na zákon o životním a existenčním minimu, poznámka 9e) pak na zákon o státní sociální podpoře.
21. Žalobce předně namítal, že správní orgány neakceptovaly stran prokázání úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení doklady „prokazující příjmy tchýně, tchána a švagrové, se kterými žalobce, jeho manželka a dítě sdíleli společnou rodinnou domácnost a jsou osobami blízkými ve smyslu § 22 NOZ“. Námitka nebyla důvodná.
22. Zákon o pobytu cizinců v tomto případě jasně hovoří o úhrnném měsíčním příjmu rodiny po sloučení. Bylo proto třeba vycházet z okruhu osob, které by tvořily žalobcovu rodinu po žádaném sloučení. Žalobce žádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je takovou žádost oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem. Ve smyslu uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců, jehož aplikace tu, na rozdíl od občanského zákoníku, připadá do úvahy, je pak nutné považovat za rodinu po sloučení pouze žalobce, jeho manželku a syna, nikoliv široké příbuzenstvo z manželčiny strany. V tomto duchu pak bylo nutné hodnotit i příjem takové rodiny. Správní orgány proto nepochybily, když odmítly akceptovat doklady o příjmu žalobcova tchána, tchýně a švagrové. A protože úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nedosahoval v takovém případě potřebné výše, žalobce uvedenou zákonnou povinnost nesplnil.
23. Nedůvodná byla i námitka, že nereagoval-li žalobcův zmocněný zástupce řádně a včas na výzvu k doplnění žádosti, měl být ku splnění povinnosti vyzván přímo žalobce, neboť se jednalo o povinnost, kterou měl splnit přímo žalobce, a nikoliv zmocněný zástupce.
24. Podle § 34 odst. 2 věty první správního řádu platí: „S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci.“ Za situace, kdy má účastník řízení něco osobně vykonat, považuje správní teorie i soudní judikatura např. povinnost dostavit se na předvolání příslušného správního orgánu k výsledku (viz § 59

správního řádu) nebo o povinnost podrobit se výsledku ve sporném řízení, který nelze nahradit výsledkem jeho zástupce (viz § 141 odst. 6 správního řádu). Tu se písemnosti doručují jak jeho zástupci, tak i přímo zastoupenému účastníkovi řízení. V žalobcově věci, resp. v případě splnění povinnosti předložit zákonem a následně výzvou požadované doklady, se však o případ předvídaný v § 34 odst. 2 věty první správního řádu nejednalo. Správní orgán tak nebyl povinen zaslat výzvu přímo žalobci.

25. Nedůvodné bylo i tvrzení, že se správní orgány v odůvodnění rozhodnutí zcela nevypořádaly se všemi důkazy a tvrzeními žalobce. Žalobce totiž vůbec neuvedl, jaká konkrétní tvrzení a jaké konkrétní důkazy zůstaly opomenuty. K takto obecně formulované námitce může soud pouze konstatovat, že ji lze vypořádat stejně obecně, a to závěrem, že tyto nedostatky neshledal.
26. Naopak důvodné bylo žalobní tvrzení o nedostatečném posouzení dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
27. Je třeba kvitovat, že byť tu pro správní orgány nebyla zákonná povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, učinily tak v duchu závazků plynoucích České republice z mezinárodních úmluv. Leč ono posouzení bylo učiněno úzce, v podstatě se týkalo pouze osoby žalobce. Judikatura správních soudů však akcentuje nutnost posoudit možné dopady rozhodnutí i na osoby tvořící cizincovu rodinu na území, v tomto případě manželku a nezletilého syna (v době rozhodování prvoinstančního správního orgánu byly žalobcovu synovi tři roky). A právě dostatečné hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života uvedených žalobcových nejbližších rodinných příslušníků v rozhodnutí absentuje.
28. Uvedený nedostatek vedl soud k závěru o důvodnosti žaloby, a tak podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 11. 2018, č.j. MV-44749-4/SO-2018, pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že primárně došlo k vytykanému pochybení ze strany prvoinstančního správního orgánu, soud zrušil ze stejného důvodu i rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 1. 2018, č.j. OAM-22553-22/DP-2017 (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Prvoinstanční správní orgán tedy znovu posoudí přiměřenost dopadu rozhodnutí nejen do soukromého a rodinného života žalobce, ale i jeho manželky a nezletilého syna.

[V] Náklady řízení

29. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobce nárokoval náhradu nákladů řízení v celkové výši 18 835 Kč, když vyčíslil jednotlivé položky takto – za soudní poplatky 4 000 Kč, 3 úkony právní služby 9 300 Kč, režijní paušál za tři úkony právní služby 900 Kč, náhrada za promeškaný čas 800 Kč, cestovné 1 260 Kč, DPH 2 575 Kč.
30. Soud přiznal žalobci toliko náhradu nákladů řízení ve výši 18 593 Kč skládající se a) ze zaplacených soudních poplatků za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 4 000 Kč, a dále b) z odměny zástupce žalobce za celkem tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání soudu dne 13. 1. 2021) ohodnocené částkou 3 100 Kč/úkon, tj. celkem 9 300 Kč. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon,

celkem tak 900 Kč, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

31. Součástí náhrady nákladů řízení je dále náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou z Prahy do Plzně a zpět na jednání soudu dne 13. 1. 2021, a to ve výši 600 Kč [100,- Kč za každou z šesti promeškaných půlhodin ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu při uvažované době trvání jedné cesty z Prahy do Plzně v délce jedné hodiny a dvaceti minut], nikoli 800 Kč, jak žalobce požadoval.
32. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady cestovních nákladů v celkové výši 1 260 Kč za cestu z Prahy do Plzně na jednání soudu a zpět dne 13. 1. 2021, představující celkem 202 km (2 x 101 km) při použití osobního vozu tov. zn. TOYOTA AURIS s průměrnou spotřebou paliva dle technického průkazu 6,6 litru benzínu (BA 95 B) na 100 km. Uvedená náhrada je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 4,40 Kč, což v daném případě činí 889 Kč [4,40 Kč x 202 km], a z náhrady za spotřebované pohonné hmoty, což v daném případě činí 371 Kč $\{[(6,6 \text{ litru} \times 27,80 \text{ Kč})/100] \times 202 \text{ km}\}$, to vše ve smyslu § 13 odst. 5 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 2, odst. 3 větou třetí a odst. 4 větou třetí zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 589/2020 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (účinné od 1. 1. 2021), když cena u benzínu automobilového 95 oktanů byla stanovena v § 4 písm. a) vyhlášky č. 589/2020 Sb. činí 27,80 Kč/1 litr a sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 589/2020 Sb. u osobních silničních motorových vozidel 4,40 Kč.
33. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 533 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
34. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. 1. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu